

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: R. N.,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 3. 2018, č. j. JMK 47907/2018, sp. zn. S-JMK 79998/2017/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy (dále též

„správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 4. 2017, č. j. MUH/28872/17/341 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona tím, že dne 1. 8. 2016 v 15:53 hod v obci Šakvice v ulici Hlavní jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. X, reg. zn. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem v obci o méně než 20 km/h – v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena zákonem na 50 km/h, byla žalobci silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C (umístěném ve služebním vozidle Škoda Octavia, v civilním provedení), výr. č. 16/0253, naměřena minimální rychlost jízdy ve výši 64 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tolerance byla žalobci naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy rychlost ve výši 61 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 13. 6. 2018, doručené krajskému soudu téhož dne, žalobce konstatoval následující.
5. Žalobce považoval rozhodnutí správních orgánů za nezákonná, protože nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí preklusivní lhůty. Napadená rozhodnutí nabyla právní moci až dne 13. 4. 2018, kdy bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného o jeho odvolání. Přitom dle ustanovení § 20 zákona o přestupcích (účinném v době spáchání údajného přestupku, tj. 1. 8. 2016) došlo k preklusi tehdy, pokud nebyl přestupek projednán ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku bez dalšího. Teprve s účinností od 1. 10. 2016 byl zaveden institut přerušování běhu preklusivní lhůty k projednání přestupku. S tím se ztotožnil rovněž zdejší soud v rozsudku ze dne 4. 4. 2018, č. j. 41 A 17/2017 – 62.
6. Přerušování preklusivní lhůty k projednání přestupku bylo zavedeno zákonem č. 204/2015 Sb., který obsahuje rozporná ustanovení ohledně účinnosti novelizace preklusivní lhůty k projednání přestupku. Jedná se na jedné straně o čl. II odst. 3 (podle kterého má k novelizaci preklusivní lhůty dojít až od 1. 10. 2016), tak na druhé

straně o čl. XXVI (podle kterého má k novelizaci dojít již od 1. 10. 2015, protože předmětná úprava je obsažena v čl. I odst. 6, který měl podle tohoto článku nabýt účinnosti již dne 1. 10. 2015). V takových případech je nutné využít tzv. kolizních pravidel, mezi které mj. patří *lex specialis derogat legi generali*. V tomto případě je zřejmé, které pravidlo je speciální a které obecné. Speciálním je čl. II odst. 3, který upravuje pouze a výhradně účinnost přerušování lhůty k projednání přestupku, a proto má přednost před obecným čl. XXVI, který upravuje účinnost celého zákona č. 204/2015 Sb. Argumentem pro upřednostnění čl. II odst. 3 je též princip vyloučení redundance, neboť toto ustanovení by bylo zcela obsolentní, pokud by k novelizaci mělo dojít s účinností od 1. 10. 2015. To, že nedošlo k vyjmutí čl. I odst. 6 z první vlny účinnosti v čl. XXVI, je zjevným pochybením zákonodárce, protože toto ustanovení se v tomto článku objevuje toliko ve výčtu čl. I odst. 3 až 8, a je tedy pochopitelné, že mohlo dojít k přehlédnutí tohoto rozporu s čl. II odst. 3. Nedává žádný smysl, aby byl pochybením zákonodárce čl. II odst. 3, který jednoznačně upravuje účinnost zavedení přerušování lhůty k projednání přestupku. Nadto i důvodová zpráva uvádí, že k účinnosti novelizace prekluse mělo dojít až s účinností celého zákona, tj. od 1. 10. 2016.

7. Navíc, i kdyby zákon připouštěl takový výklad, že k novelizaci prekluse došlo již dne 1. 10. 2015, zákon nepochybně rovnocenně připouští i výklad žalobce a upřednostněn by měl přitom být takový výklad, který je pro obviněného příznivější. Porušena byla i právní jistota žalobce, který legitimně vycházel z čl. II odst. 3, tedy že k preklusi dojde rok od spáchání údajného přestupku – jakékoliv rozpory v právním řádu jsou nežádoucí a nemohou být k tíži dotčeným osobám. I žalovaný vydal v minulosti metodiku, dle které by se předmětná novelizace preklusivní lhůty k projednání přestupku měla užít až na přestupky spáchané od 1. 10. 2016, což může založit legitimní očekávání, které je hodno právní ochrany.
8. Předmětný zákon je tedy plný rozporů a nejasností, což však nelze vykládat k tíži dotčených osob, nýbrž naopak v jejich prospěch. Z výše uvedených důvodů je dle žalobce zřejmé, že k preklusi došlo dne 1. 8. 2017, tedy před právní mocí napadených rozhodnutí, což z těchto rozhodnutí činí rozhodnutí nezákonná.
9. Žalobce dále namítl, že nebyl vyzván k doplnění odvolacích důvodů, ačkoliv jsou zákonnou náležitostí odvolání. Žalovaný tedy postupoval v rozporu s ustanovením § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), resp. v rozporu se zásadou poučovací, a jeho postup tak byl přepjatě formalistický. Žalobce odmítnul tvrzení žalovaného, že byl k doplnění odvolacích důvodů vyzván a ničeho nedoplnil.
10. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
11. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 7. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil a nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznal.
13. K námitce prekluse žalovaný uvedl, že se žalobce přestupku dopustil dne 1. 8. 2016, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Ustanovení § 112 odst. 2 tohoto zákona však stanoví, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Předmětný zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, z toho důvodu je při ustanovení lhůt pro zánik odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby nutno vycházet z ustanovení § 30 ve spojení s ustanovením § 32 odst. 2 tohoto zákona. Promlčecí doba, která činí jeden rok, tedy byla přerušena doručením rozhodnutí v příkazním řízení dne 6. 3. 2017 a počala běžet nová promlčecí doba. Dne 19. 4. 2017 došlo k opětovnému přerušení promlčecí doby, a to sice vydáním prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 4. 2018, tedy v době, kdy nedošlo k uplynutí jednoleté promlčecí doby za současného splnění podmínky stanovené v ustanovení § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. K zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby tedy nedošlo.
14. Správní orgán I. stupně vydal dne 9. 5. 2017 výzvu k odstranění nedostatku podaného blanketního odvolání, spolu s usnesením o určení lhůty k odstranění tohoto nedostatku. Ve stanovené lhůtě, ani po jejím uplynutí, do doby vydání napadeného rozhodnutí se žalobce k výzvě nevyjádřil. Není tedy pravdou tvrzení žalobce, že k odstranění vad odvolání nebyl vyzván.
15. Žalovaný byl proto přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. Co se týče žalobních námitek týkajících se účinnosti přechodného ustanovení o přerušování prekluzivní lhůty obsažené v zákoně o přestupcích, zabýval se touto otázkou již opakovaně Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016-39, a plně se s ní vypořádal v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 - 34, č. 3792/2018 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dovodil, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6 a 7 (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015. Z daného rozsudku lze pro účely projednávané žaloby především zdůraznit argumentaci, podle níž „(...) stěžovatel přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. (...) V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ vnímat dvojitě, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015, anebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanční lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná.

Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji).“

21. Uvedený závěr pak vyplývá rovněž z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb. Pozdější účinnost zákonodárce stanovil pro ustanovení týkající se zavedení Rejstříku trestů,
a to s ohledem na technickou náročnost faktického vytvoření tohoto rejstříku. Naopak pro ustanovení, která nejsou na technické vytvoření Rejstříku trestů nijak navázána, zákonodárce zjevně stanovil účinnost dřívější (srov. body 31 a 32 citovaného rozsudku).
22. Krajský soud má za to, že předmětná otázka výkladu přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. byla ve výše citovaných rozsudcích komplexně a jednoznačně rozhrášena, krajský soud neshledal důvod se od závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit,
pročež
pro úplnost na tato rozhodnutí odkazuje. Výše citovaný text lze bez dalšího plně vztáhnout
i na žalobní námitky žalobce v nyní posuzované věci. Lze proto vycházet z toho, že ustanovení § 20 ve znění zákona č. 204/2015 Sb. je možné aplikovat na činy spáchané
po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015.
23. Jak plyne ze shora uvedeného, pro posouzení věci je rozhodné pouze to, že článek I bod 6 novely nabyl účinnosti dne 1. 10. 2015. Přestupkové jednání žalobce se událo dne 1. 8. 2016, tedy za účinnosti novelizovaného znění zákona o přestupcích. Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. V souladu s ustanovením § 20 odst. 2 zákona o přestupcích byla tato lhůta přerušena doručením příkazu o uložení pokuty dne 6. 3. 2017. Běh lhůty byl dále přerušen vydáním rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným dne 19. 4. 2017. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 4. 2018. Podle ustanovení § 20 odst. 3 téhož zákona platí, že přestupek nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky. Na základě uvedených dat je zcela zřejmé, že odpovědnost žalobce za přestupek nezanikla.
24. Krajský soud v této souvislosti dále podotýká, že rozsudek, na který žalobce ve své žalobě odkázel, tj. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2018, č. j. 41 A 17/2017 – 62, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24,
a to právě z důvodu nesprávného posouzení otázky výkladu přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb.
25. Zdejší soud proto tuto námitku žalobce vyhodnotil v celé její obsáhlosti jako nedůvodnou.
26. Žalobce dále namítal absenci výzvy k doplnění odvolacích důvodů. Krajský soud studiem správního spisu zjistil následující skutečnosti.
27. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci dle přiložené doručenky poštovního doručovacího orgánu doručeno oproti podpisu dne 26. 4. 2017. Dne 4. 5. 2017 bylo správnímu orgánu

I. stupně doručeno blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jež bylo podáno Asociací pro poskytování právní ochrany z.s. Tento zmocněnec byl k podání tohoto odvolání, jakož i k veškerým úkonům v uvedeném správním řízení, zmocněn na základě přiložené plné moci ze dne 27. 4. 2017. Správní orgán I. stupně následně dne 9. 5. 2017 zaslal zmocněnci žalobce výzvu k odstranění nedostatku a usnesení o určení lhůty ze dne 9. 5. 2017, č. j. MUH/33717/17/341, kterou byl žalobce vyzván k odstranění
nedostatků
podání, a to v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, k čemuž mu byla poskytnuta lhůta 5 dnů ode dne doručení usnesení. Dle doručenky si zmocněnec žalobce tuto písemnost nepřevzal, ačkoliv byla připravena k vyzvednutí již dne 10. 5. 2017, pročez mu bylo zanecháno poučení. Vzhledem k tomu, že si zmocněnec žalobce v úložní době písemnost nevyzvedl, byla mu dne 25. 5. 2017 vložena do schránky. Zásilka tudíž byla žalobci doručena fikcí dne 22. 5. 2017. Napadené rozhodnutí bylo následně vydáno dne 27. 3. 2018.

28. Z obsahu správního spisu tedy soud ověřil, že správní orgány navzdory přesvědčení žalobce postupovaly zcela správně a zákonně, když po obdržení blanketního odvolání vyzvaly žalobce prostřednictvím jím zvoleného zmocněnce k doplnění odvolání, přičemž specifikovaly nedostatky blanketního odvolání a k jejich odstranění rovněž poskytly dostatečnou lhůtu. Jelikož na výzvu nebylo nijak reagováno, přezkoumal žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost rozhodnutí by byl povinen přezkoumat pouze k uplatněným námitkám. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Jde o tzv. omezený revizní princip. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán
vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit (viz např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 56/2007). V postupu správních orgánů neshledal soud žádné pochybení. Byl to naopak žalobce sám, kdo si měl svá práva a povinnosti v průběhu správního řízení obezřetně střežit. Pokud tak neučinil a přes výzvu správních orgánů k odstranění nedostatků podaného blanketního odvolání své podání nedoplnil, lze přičítat negativní důsledky takového jednání toliko žalobci samotnému, nikoliv správním orgánům, které za dané situace postupovaly
zcela
řádně a v souladu s právními předpisy. Ani této námitce proto krajský soud nemohl vyhovět.
29. Pokud žalobce v závěru podané žaloby nesouhlasil, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně
jeho
iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu

v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.

30. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145,

se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování

a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou

v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující

se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

31. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

32. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního

řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

33. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. července 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.